

O SVATÉM VOJTĚCHU, BISKUPU A DĚDICI ČESKÉM

Svatoroční muzika 39

Ve-li-kou dnes slav-nost má-me, když ctnos-ti při-po-mí-ná-me vlas-ten-ce na-še-slav-nost má-me, při-po-mí-ná-me

-ho, bis-ku-pa mi-lé-ho sva-té-ho Voj-tě-cha, ej Če-cho-vé, Če-cha.

1. Velikou dnes slavnost máme, když ctnosti připomínáme vlastence našeho, biskupa milého svatého Vojtěcha, ej Čechové, Čecha.
2. Ten byl muž veliké ctnosti, stkvěl se obzvláštní svatosti, byl příklad biskupův, učitel zástupův. Mnohé prošel místa, aby hlásil Krista.
3. Jsa dobrý pastýř ovci zlých, Čechův tehdy zpohanilých, v své nevděčné vlasti snášel mnohé strasti. By však duše zejskal, v práci si nestejskal.
4. Pro svůj lid snázně pracoval, pravé víře vyučoval, když pak málo prospěl, do Říma odešel. Kladbu na lid žádal, kterouž i vyžádal.
5. Nebo v Čechách nepršelo, obíli zrostu nemělo, až ten zuřivý lid, pocítě těžkých bíd, pomstu Boží poznal, pro Vojtěcha poslal.
6. Vrátiv se do České země svatý Vojtěch, české plémě, modlil se v pokoře na Zelené Hoře. Vtom dešť přezádoucí přšel božskou moci.
7. Než když žádného prospěchu neviděl u mnohých Čechů, podruhé z Čech vyšel, zas do Říma přišel, do kláštera se dal, své spasení hledal.
8. Zas do Čech přišed, zas vyšel, do Polské krajiny přišel, kázal slovo Boží, uvěřili mnozí, křest svatý přijali, ctný život žádali.
9. Naposledy v zemi Pruské rozsivajíc sítě božské, když mši svatou sloužil a modlitby dloužil, raněn od pohanů, šťastně skončil v Pánu.
10. Nyní jeho svaté tělo, kteréž pro Krista trpělo, v Praze odpočívá, příslušnou čest mívá od věrných křesťanů, svých milých krajanů.
11. S nimiž společně voláme, tebe pokorně žádáme, ó Vojtěše svatý, rač nám pomáhati, ať nezahyneme, do nebe přijdeme!